

Sto dnů léta

Bára Basiková

Poraněné labutě vzlétnou,
na planetách provazy přetnou
Na křídlech mých kámen mě svírá,
sto dnů mi dáváš, sto dnů mi dej.

Sto dnů léta, kde já,
tíhy se vzdám, lásky se vzdám,
v pokoji růží
V zrcadle tvém touhy se vzdám,
přání se vzdám
V tichu, co rozpoutáš, já chci stát.

Z ornamentů barva se loupá,
ze zlata mříž se v průvanu se houpá
Bodni mě víc, v přítmi tvých plášťů
stiskni mě svojí lhostejností.

Sto dnů léta, kde já,
tíhy se vzdám, lásky se vzdám,
v pokoji růží
V zrcadle tvém touhy se vzdám,
přání se vzdám
V tichu, co rozpoutáš, já chci stát.

Vezmi srdce mé, vezmi oči mé,
ledům je dej, modrým ledům je dej
ať nebe nevidím, vodu neslyším,
dál, ať nic necítím, dál, vůbec nic.

Sto dnů léta, kde já,
tíhy se vzdám, lásky se vzdám,
v pokoji růží
V zrcadle tvém touhy se vzdám,
přání se vzdám
v tichu tvém ...

Sto dnů léta, kde já,
tíhy se vzdám, lásky se vzdám,
v pokoji růží
V zrcadle tvém touhy se vzdám,
přání se vzdám
V tichu, co rozpoutáš, já chci stát.